

ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΝΑΡΝΙΑ ♦ 6

Ο
ΑΣΗΜΕΝΙΟΣ
ΘΡΟΝΟΣ

Κ. Σ. ΛΙΟΥΙΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΠΟΛΙΝ ΜΠΕΪΝΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τα Χρονικά της Νάρνια 6: Ο Ασημένιος Θρόνος**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: **The Chronicles of Narnia – The Silver Chair**
Από τις Εκδόσεις HarperCollins Children's Books, 2001
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: C. S. Lewis
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πετρούλα Γαβριηλίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Pauline Baynes
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γεωργία-Στέλλα Γυφτοπούλου

© C. S. Lewis Pte Ltd, 1953

© Εικονογράφησης: Pauline Baynes, C. S. Lewis Pte Ltd 1953

The Chronicles of Narnia®, Narnia® and all book titles, characters and locales original to The Chronicles of Narnia, are trademarks of CS Lewis Pte Ltd. Use without permission is strictly prohibited.

Published by Psychogios Publications under license from the CS Lewis Company Ltd.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5182-4

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5183-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

Κ. Σ. ΛΙΟΥΙΣ

ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΝΑΡΝΙΑ ♦ 6

Ο
ΑΣΗΜΕΝΙΟΣ
ΘΡΟΝΟΣ

Μετάφραση: Πετρούλα Γαβριλίδου

Στον Νικόλαο Χάρντι

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Πίσω από το γυμναστήριο.....	13
2. Η Τζιλ αναλαμβάνει μια αποστολή.....	27
3. Το σαλπάρισμα του βασιλιά.....	40
4. Μια βουλή με κουκουβάγιες.....	53
5. Ο Λασπογκρινιάρης.....	68
6. Οι άγριοι ερημότοποι του Βορρά.....	82
7. Ο λόφος με τα περίεργα χαντάκια.....	98
8. Το παλάτι του Χάρφανγκ.....	112
9. Πώς ανακάλυψαν κάτι που άξιζε να μάθουν.....	127
10. Ανήλιαγα ταξίδια.....	141
11. Στο σκοτεινό κάστρο.....	156
12. Η βασίλισσα της Κάτω Γης.....	170
13. Στην Κάτω Γη χωρίς τη βασίλισσα.....	184
14. Στα βάθη του κόσμου.....	197
15. Η εξαφάνιση της Τζιλ.....	210
16. Το κλείσιμο των πλεγμών.....	223

ΧΑΡΦΑΝΓΚ

Ερειπωμένη Πόλη των Γιγάντων

ΓΕΦΥΡΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

ΕΤΙΝΣΜΟΥΡ

ΦΑΡΑΓΓΙ

ΠΟΤΑΜΟΣ ΣΡΙΜΠ

ΒΑΛΤΟΙ

ΝΑΡΝΙΑ

ΘΑΛΑΣΣΑ

Πίσω από το γυμναστήριο

Ηταν μια μουντή μέρα του φθινοπώρου και η Τζιλ Πόουλ έκλαιγε πίσω από το γυμναστήριο.

Έκλαιγε γιατί τη φοβέριζαν. Επειδή, όμως, αυτή δεν είναι μια σχολική ιστορία, θα πω όσο λιγότερα μπορώ για το σχολείο της Τζιλ, που δεν είναι και κάνα ευχάριστο θέμα. Το σχολείο ήταν μεικτό, δηλαδή είχε και αγόρια και κορίτσια, αυτό που έλεγαν παλιά ανακατεμένο· κάποιοι θεωρούσαν ότι ήταν σχεδόν τόσο ανακατεμένο όσο τα μυαλά των ανθρώπων που το διηύθυναν. Αυτοί οι άνθρωποι είχαν τη φαινή ιδέα τα αγόρια και τα κορίτσια να κάνουν ό,τι ήθελαν. Και, δυστυχώς, αυτό που ήθελαν καμιά δεκαριά ή δεκαπενταριά από τα μεγαλύτερα παιδιά ήταν να εκφοβίζουν τα υπόλοιπα. Τους έκαναν διάφορα απαίσια πράγματα, που σε ένα οποιοδήποτε άλλο σχολείο θα αποκαλύπτονταν και θα σταματούσαν αμέσως· όχι όμως σε αυτό το σχολείο. Μάλιστα, ακόμα κι όταν έβγαίνε κάτι στη φόρα, κανένα παιδί δεν έτρωγε αποβολή ούτε δεχόταν κάποια άλλη τιμωρία. Η Διεύθυνση τους χαρακτήριζε ενδιαφέρουσες ψυχολογικές περιπτώσεις, τους καλούσε και τους μιλούσε με τις ώρες. Κι αν ήξερες τι να πεις και πώς να χειριστείς τη Διεύθυνση, το αποτέλεσμα ήταν να γίνεις μάλλον ο εκλεκτός της παρά το αντίθετο.

Γι' αυτό έκλαιγε η Τζιλ Πόουλ εκείνη τη μουντή φθινοπωρινή μέρα στο μικρό, υγρό μονοπάτι που περνούσε ανάμεσα από το πίσω μέρος του γυμναστηρίου και από μια συστάδα θάμνων. Δεν είχε προλάβει να τελειώσει το κλάμα, όταν εμφανίστηκε ένα αγόρι από τη γωνία του γυμναστηρίου, σφυρίζοντας και με τα χέρια στις τσέπες του. Το αγόρι κόντεψε να πέσει πάνω της.

«Δε βλέπεις πού πηγαίνεις;» του είπε η Τζιλ Πόουλ.

«Ε, καλά», είπε το αγόρι, «δεν είναι ανάγκη ν' αρχίσεις...» και τότε πρόσεξε το πρόσωπο της Τζιλ. «Να σου πω, Πόουλ», της είπε, «τι συμβαίνει;»

Η Τζιλ έκανε μόνο κάτι μορφασμούς, όπως όταν προσπαθούμε να πούμε κάτι, αλλά εκεί που πάμε να μιλήσουμε, αρχίζουμε πάλι να κλαίμε.

«Αυτοί φταίνε, ε; Όπως πάντα», συμπέρανε το αγόρι σκυθρωπά κι έχωσε τα χέρια του πιο βαθιά μέσα στις τσέπες του.

Η Τζιλ έγνεψε καταφατικά. Δεν ήταν ανάγκη να πει τίποτε άλλο, ακόμα κι αν μπορούσε να μιλήσει. Είχαν καταλάβει και οι δύο.

«Κοίτα τώρα», είπε το αγόρι, «δεν ωφελεί κανέναν μας να...»

Το αγόρι ήταν καλοπροαίρετο, αλλά είχε πράγματι πάρει ύφος σαν να ετοιμαζόταν για κήρυγμα. Η Τζιλ ξαφνικά αρπάχτηκε με θυμό (κάτι που είναι πολύ πιθανό να συμβεί όταν σου έχουν κόψει το κλάμα στη μέση).

«Ωχ, άντε φύγε κι εσύ και κοίτα τη δουλειά σου!» του είπε. «Σου ζήτησε κανείς να ανακατευτείς; Και νομίζεις πως βοηθάς επειδή κάθεσαι και μας λες τι πρέπει να κάνουμε όλοι μας; Πάω στοίχημα πως ετοιμαζόσουν να πεις ότι πρέ-

πει όλοι να τους γλείφουμε, να τους κάνουμε τα χατίρια και να στεκόμαστε σουζά μπροστά τους, όπως κάνεις εσύ».

«Χριστούλη μου!» είπε το αγόρι και κάθισε στη χορταριασμένη πλαγιά στην άκρη των θάμνων, αλλά σηκώθηκε αμέσως γιατί το χορτάρι ήταν μούσκεμα. Το αγόρι το έλεγαν Γιουστάς Σφούγγο, δυστυχώς γι' αυτό, αλλά δεν ήταν κακό παιδί.

«Πόουλ!» είπε. «Είναι δίκαιο αυτό τώρα; Έχω κάνει εγώ τίποτα τέτοιο φέτος; Δεν τα έβαλα με τον Κάρτερ για το κουνέλι; Και δεν κράτησα το μυστικό για τον Σπίβινς... και με βασάνισαν μάλιστα; Και δεν...»

«Δεν... δεν ξέρω και δε με νοιάζει», απάντησε η Τζιλ με αναφιλητά.

Ο Γιουστάς είδε ότι η Τζιλ δεν είχε συνέλθει ακόμα, κι έτσι έκανε τη σωστή κίνηση να της προσφέρει μια καραμέλλα μέντας. Είχε μία και για τον ίδιο. Αμέσως η Τζιλ άρχισε να βλέπει τα πράγματα με πιο καθαρό μάτι.

«Συγγνώμη, Σφούγγο», είπε έπειτα από λίγο. «Δεν ήμουν δίκαιη. Τα έχεις κάνει όλα αυτά που είπες φέτος».

«Τότε ξέχνα την προηγούμενη χρονιά, σε παρακαλώ», είπε ο Γιουστάς. «Ήμουν άλλος άνθρωπος τότε. Ήμουν... πω πω! Ήμουν πολύ βλάκας!»

«Κοίτα, να σου πω την αλήθεια, ήσουν», συμφώνησε η Τζιλ.

«Βλέπεις, λοιπόν, ότι έχω αλλάξει;» είπε ο Γιουστάς.

«Δεν το βλέπω μόνο εγώ», είπε η Τζιλ. «Όλοι το λένε. Το έχουν προσέξει κι αυτοί. Η Έλινορ Μπλάκιστον άκουσε την Αντέλα Πενιφάδερ να το συζητάει χθες στα αποδυτήριά μας. Η Αντέλα είπε: “Κάτι έχει πάθει αυτός ο Σφούγγο. Δεν μπορούμε να τον κάνουμε καλά αυτή τη χρονιά. Πρέπει να τον περιποιηθούμε κάποια στιγμή”».

Ο Γιουστάς ανατρίχιασε. Όλοι στο Πειραματικό Σχολείο ήξεραν τι σήμαινε να τον... περιποιηθούν εκείνοι.

Τα δυο παιδιά σιώπησαν για λίγο. Από τα φύλλα της δάφνης παραδίπλα τους κυλούσαν σταγόνες.

«Γιατί άλλαξες τόσο από πέρυσι;» είπε η Τζίλ έπειτα από λίγο.

«Μου έτυχαν πολλά παράξενα πράγματα στις διακοπές», απάντησε όλο μυστήριο ο Γιουστάς.

«Σαν τι πράγματα;» ρώτησε η Τζίλ.

Ο Γιουστάς δε μίλησε καθόλου για κάμποση ώρα. Μετά είπε: «Κοίτα, Πόουλ, εσύ κι εγώ μισούμε αυτό το μέρος όσο δεν πάει, έτσι δεν είναι;»

«Εγώ, πάντως, σίγουρα», είπε η Τζίλ.

«Τότε νομίζω πως μπορώ να σε εμπιστευτώ».

«Μπα; Καλοσύνη σου», είπε η Τζίλ.

«Ναι, αλλά εδώ μιλάμε για πολύ τρομακτικό μυστικό. Πες μου, Πόουλ, γενικά πιστεύεις διάφορα; Θέλω να πω, διάφορα που όλοι οι άλλοι εδώ θα τα κοροΐδευαν;»

«Δε μου έχει τύχει ποτέ», είπε η Τζίλ, «αλλά νομίζω ότι θα τα πίστευα».

«Θα με πίστευες αν σου έλεγα ότι είχα φύγει τελείως από τον κόσμο... δηλαδή απ' αυτόν τον κόσμο... στις διακοπές μου;»

«Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς».

«Άσε τότε, μην μπλέκουμε με κόσμους. Ας πούμε ότι πήγα σε ένα μέρος όπου τα ζώα μπορούν να μιλούν και όπου υπάρχουν... εεε... μάγια και δράκοι... και... καταλαβαίνεις, όλα αυτά που διαβάζεις στα παραμύθια». Ο Γιουστάς ένιωθε τρομερά αμήχανα με όσα έλεγε και κατακοκκίνισε στο πρόσωπο.

«Και πώς πήγες εκεί;» ρώτησε η Τζιλ. Παραδόξως, ένιωθε κι αυτή αμήχανα.

«Με τον μόνο τρόπο που υπάρχει για να πας: με μαγικά», απάντησε ο Γιουστάς, σχεδόν ψιθυριστά. «Ήμουν με δύο ξαδέλφια μου. Κι απλώς... μας τράβηξαν. Οι άλλοι είχαν ξαναπάει».

Τώρα που μιλούσαν ψιθυριστά, η Τζιλ ένιωσε για κάποιον λόγο ότι της ήταν πιο εύκολο να τον πιστέψει. Μετά, ξαφνικά, της πέρασε μια φρικτή υποψία από το μυαλό και του είπε (με τέτοια αγριάδα, που για μια στιγμή έμοιαζε με τίγρη):

«Αν ανακαλύψω ότι με κοροϊδεύεις, δε θα σου ξαναμιλήσω... ποτέ, ποτέ, ποτέ!»

«Δε σε κοροϊδεύω», είπε ο Γιουστάς. «Τ' ορκίζομαι. Τ' ορκίζομαι σε... σε ό,τι θέλεις».

(Όταν πήγαινα εγώ σχολείο, θα λέγαμε: «Ορκίζομαι στη Βίβλο». Αλλά στο Πειραματικό Σχολείο δεν ενθάρρυναν κάτι τέτοια.)

«Εντάξει», είπε η Τζιλ, «σε πιστεύω».

«Και δε θα το πεις πουθενά;»

«Για ποια με πέρασες;»

Είχαν ενθουσιαστεί πολύ με αυτή την κουβέντα τους. Όμως, όταν τελείωσαν και η Τζιλ κοίταξε γύρω της κι αντίκρισε τον γκριζο φθινοπωρινό ουρανό κι άκουσε τις σταγόνες που έπεφταν από τα φύλλα και σκέφτηκε με απελπισία ότι είχαν ακόμα έντεκα εβδομάδες από τις δεκατρείς αυτής της περιόδου στο Πειραματικό Σχολείο, είπε:

«Εξάλλου, τι νόημα έχει; Δεν είμαστε εκεί, είμαστε εδώ. Και σίγουρα δεν μπορούμε να πάμε εκεί. Ή μήπως μπορούμε;»

«Αυτό σκεφτόμουν κι εγώ», απάντησε ο Γιουστάς. «Όταν

γυρίσαμε από εκείνο το μέρος, κάποιος είπε ότι τα δύο παιδιά Πέβενσι... αυτά είναι τα δύο μου ξαδέλφια... δεν μπορούσαν να πάνε ποτέ ξανά. Βλέπεις, ήταν η τρίτη τους φορά. Μάλλον τους φτάνει. Αλλά αυτός ο κάποιος δεν είπε πως δεν μπορώ να πάω εγώ. Και σίγουρα θα το έλεγε, αν ίσχυε κάτι τέτοιο, οπότε μήπως εννοούσε ότι μπορούσα να ξαναπάω; Κι όλο το σκέφτομαι, μπορούμε, άραγε... θα μπορούσαμε...»

«Δηλαδή, σκέφτεσαι αν μπορούμε να κάνουμε κάτι για να συμβεί αυτό;»

Ο Γιουστάς κούνησε το κεφάλι του.

«Εννοείς, ας πούμε, να φτιάξουμε έναν κύκλο στο χώμα και να γράψουμε περίεργα γράμματα μέσα και να μπούμε κι εμείς μέσα... και να πούμε ξόρκια και μαγικά;»

«Κοίτα», είπε ο Γιουστάς, αφού το συλλογίστηκε για λίγο. «Νομίζω ότι κάτι τέτοιο σκεφτόμουν κι εγώ, αν και δεν το έκανα ποτέ. Αλλά τώρα που το έφερε η κουβέντα, πιστεύω πως όλοι αυτοί οι κύκλοι και τα παρόμοια δεν είναι καλή ιδέα. Δε νομίζω πως θα του άρεσαν γιατί θα ήταν σαν να τον υποχρεώναμε να κάνει κάτι. Ενώ, στην πραγματικότητα, μπορούμε απλώς να τον ρωτήσουμε».

«Ποιος είναι αυτός που μου λες όλη την ώρα;»

«Τον λένε Ασλάν σε εκείνο το μέρος», απάντησε ο Γιουστάς.

«Τι παράξενο όνομα!»

«Αυτός είναι ακόμα πιο παράξενος από το όνομά του», είπε σοβαρός ο Γιουστάς. «Αλλά ας το κάνουμε. Δε χάνουμε τίποτα να τον ρωτήσουμε. Έλα να σταθούμε πλάι πλάι, έτσι. Και να απλώσουμε τις παλάμες μας μπροστά και προς τα κάτω, όπως έκαναν στο νησί του Ραμαντού...»

«Στο νησί ποιου;»

«Θα σου πω άλλη φορά. Κι ίσως προτιμά να κοιτάζουμε προς την Ανατολή. Για να δούμε, πού είναι η Ανατολή;»

«Δεν ξέρω», είπε η Τζιλ.

«Είναι εντυπωσιακό που τα κορίτσια δεν ξέρουν πώς να προσανατολιστούν», είπε ο Γιουστάς.

«Ούτε εσύ ξέρεις», αγανάκτησε η Τζιλ.

«Ξέρω, αλλά όλο με διακόπτεις και μπερδεύομαι. Το βρήκα τώρα. Εκεί είναι η Ανατολή, απέναντι από τις δάφνες. Άντε, θα πεις τα λόγια μαζί με μένα;»

«Ποια λόγια;» ρώτησε η Τζιλ.

«Τα λόγια που θα λέω, φυσικά», απάντησε ο Γιουστάς. «Αρχίζω...» Κι άρχισε να λέει: «Ασλάν, Ασλάν, Ασλάν!»

«Ασλάν, Ασλάν, Ασλάν», επανέλαβε η Τζιλ.

«Σε παρακαλούμε, άφησέ μας να πάμε στη...»

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε δυνατά μια φωνή από την άλλη πλευρά του γυμναστηρίου: «Η Πόουλ; Ναι, ξέρω πού είναι. Κλαψουρίζει πίσω από το γυμναστήριο. Να πάω να τη φέρω;»

Η Τζιλ και ο Γιουστάς κοιτάχτηκαν, βούτηξαν κάτω από τις δάφνες κι άρχισαν να σέρνονται με εντυπωσιακή ταχύτητα πάνω στο χώμα, ανηφορίζοντας την απότομη πλαγιά με τους θάμνους. (Χάρη στις περίεργες μεθόδους διδασκαλίας στο Πειραματικό Σχολείο, τα παιδιά δε μάθαιναν και πολλά στα γαλλικά, στα μαθηματικά, στα λατινικά και τα συναφή, αλλά μάθαιναν πολύ καλά πώς να ξεφεύγουν γρήγορα και αθόρυβα, όταν τους έψαχναν... αυτοί.)

Έπειτα από περίπου ένα λεπτό σκαρφαλώματος, τα δυο παιδιά στάθηκαν για να αφουγκραστούν και κατάλαβαν από τις φωνές που άκουσαν ότι τους ακολουθούσαν.

«Δε γίνεται να ανοίξει αυτή η πόρτα ξανά;» είπε ο Γιουστάς όσο προχωρούσαν, και η Τζιλ συμφώνησε με ένα νεύμα. Γιατί στην κορυφή του λόφου υπήρχε ένας ψηλός, πέτρινος τοίχος με μια πόρτα που έβγαζε στον ανοιχτό χερσότοπο. Αυτή η πόρτα ήταν σχεδόν πάντα κλειδωμένη. Όμως υπήρχαν φορές που κάποιοι την είχαν βρει ανοιχτή: μπορεί βέβαια να ήταν και μόνο μία αυτή η φορά. Όπως καταλαβαίνεις, όμως, ακόμα και μία μοναδική φορά ήταν αρκετή για να ελπίζουν και να προσπαθούν να την ανοίξουν ξανά: γιατί, αν τύχαινε να ήταν ξεκλειδωτη, θα είχαν την υπέροχη ευκαιρία να βγουν από το οικόπεδο του σχολείου χωρίς να τους δουν.

Η Τζιλ και ο Γιουστάς, αναψοκοκκινισμένοι τώρα και οι δυο τους και παμβρόμικοι έτσι που είχαν ανέβει διπλωμένοι

στα δύο κάτω από τις δάφνες, έφτασαν λαχανιασμένοι στον τοίχο. Και βρήκαν την πόρτα, όπως πάντα, κλειστή.

«Αποκλείεται να ανοίξει», είπε ο Γιουστάς με το χέρι του πάνω στο πόμολο. Και τότε: «Ααα, Θεούλη μου!» Το πόμολο γύρισε και η πόρτα άνοιξε.

Πριν από ένα λεπτό είχαν αποφασίσει και οι δυο ότι, αν τύχαινε να ήταν η πόρτα ξεκλειδωτή, θα έβγαιναν στο πιτς φιτίλι. Αλλά τώρα που η πόρτα είχε πράγματι ανοίξει, στέκονταν και οι δυο ακίνητοι. Γιατί αυτό που είδαν ήταν πολύ διαφορετικό από αυτό που περίμεναν να δουν.

Περίμεναν να δουν την γκριζα πλαγιά με τα ρείκια να ανηφορίζει όλο πιο ψηλά μέχρι να σμίξει με τον μουντό φθινοπωρινό ουρανό. Αντιθέτως, τους υποδέχτηκε η λάμψη της λιακάδας που χύθηκε μέσα από την πόρτα όπως το φως μιας μέρας του Ιουνίου ξεχύνεται μέσα στο γκαράζ όταν ανοίγεις την γκαραζόπορτα. Έκανε τις σταγόνες στο γρασίδι να λαμποκοπούν σαν χάντρες και τη βρομιά στο δακρυσμένο πρόσωπο της Τζιλ πιο έντονη. Και η λιακάδα ερχόταν από έναν κόσμο που έμοιαζε σίγουρα διαφορετικός – όσο μπορούσαν τα παιδιά να δουν. Αντίκρισαν μια έκταση με απαλό χορτάρι, το πιο απαλό και πιο λαμπερό που είχε δει ποτέ η Τζιλ, κι έναν γαλανό ουρανό, και κάτι πετούμενα πολύ φωτεινά, που ορμούσαν εδώ κι εκεί και μπορεί να ήταν πολύτιμα πετράδια, αλλά μπορεί να ήταν και πελώριες πεταλούδες.

Παρόλο που η Τζιλ λαχταρούσε να δει κάτι τέτοιο, ένιωσε τρομαγμένη. Κοίταξε τον Γιουστάς στο πρόσωπο και είδε πως κι αυτός ήταν τρομαγμένος.

«Πάμε, Πόουλ», της είπε ξεψυχισμένα.

«Μπορούμε μετά να επιστρέψουμε; Θα είμαστε εντάξει;» ρώτησε η Τζιλ.

Νάρνια... εκεί όπου οι Γίγαντες σπέρνουν μεγάλες καταστροφές... όπου το κακό μηχανεύεται καταραμένα ξόρκια... όπου κυριαρχεί η μαγεία. Μέσα από ανείπωτους κινδύνους και βαθιές, σκοτεινές σπηλιές, μια γενναία παρέα φίλων προσπαθεί να σώσει έναν φυλακισμένο πρίγκιπα. Όμως η αποστολή τους στην Κάτω Γη τους φέρνει αντιμέτωπους με το κακό, που είναι πιο όμορφο και πιο θανατηφόρο απ' όσο μπορούσαν ποτέ να φανταστούν.

Ο ΛΣΗΜΕΝΙΟΣ ΘΡΟΝΟΣ είναι το έκτο βιβλίο από την κλασική σειρά λογοτεχνίας του φανταστικού του Κ. Σ. Λιούις, ο οποίος, εδώ και πάνω από εξήντα χρόνια, μεταφέρει τους αναγνώστες όλων των ηλικιών στη μαγική χώρα Νάρνια, εκεί όπου τα ζώα μιλούν και το περρωμένο μπορεί να οριστεί απ' την αρχή. Το βιβλίο περιλαμβάνει τις πρωτότυπες ασπρόμαυρες εικόνες που είχε δημιουργήσει για τη Νάρνια η βραβευμένη Πολίν Μπέινς.

NARNIA®

The Chronicles of Narnia®, Narnia®, and all book titles, characters and locales original to The Chronicles of Narnia are trademarks of C.S. Lewis Pte. Ltd. Use without permission is strictly prohibited.

Η χρήση χωρίς άδεια απαγορεύεται ρητά.

www.narnia.com

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-5182-4

9 786180 151824

ΚΩΔ. ΜΗΚ. ΣΗΜ. 26596